

Daens Vandaag

Tweemaandelijks tijdschrift van het Priester Daensfonds
XXVII, nr. 5, november- december 2003

*Waarde lezers,
Beste daensisten en sympathisanten,*

Dit nummer is weeral het laatste in de 27ste jaargang van “**Daens Vandaag**” ons opinieblad waarin we onbevangen, in de open maar kritische geest van Daens:

- verslag uitbrengen over de werking van het Priester Daensfonds;
- tijdgenoten, mede- maar ook tegenstanders van de daensisten op historisch gefundeerde wijze terug in herinnering brengen;
- standpunten innemen, die aansluitend met de ontwikkelingen in de “vaderlandse” of “internationale” politiek nogal eens “tegen de haren in” strijken van het algemeen geldend “**establishment**”.

Het daensistisch ideeëngoed beweegt zich dikwijls als op een slappe koord, waaraan men maar al te graag naar *links en rechts* duwt. Het is inderdaad niet gemakkelijk tegelijk de eisen voor “**sociale rechtvaardigheid**”, en de idealen van de Vlaamse frontsoldaten uit de Eerste Wereldoorlog: “**nooit meer oorlog**”, “**zelfbestuur voor Vlaanderen**”, en “**Godsvrede**”, (een welbegrepen pluralisme) aan elkaar te koppelen.

De “historicus” die parallellen meent te vinden tussen de daensistische beweging en de AEL van de heer Abou Jahjah zou beter eerst de volledige geschiedenis van het opkomend daensisme bij verschillende prominente historici lezen alvorens over te gaan tot ongerijmde en voor ons onaanvaardbare vergelijkingen. (*)

Weldra staat 2004 voor de deur en zijn we nog slechts 3 jaar verwijderd van de honderdjarige herdenking van het overlijden van priester Adolf Daens. Het oude spreekwoord indachtig: “De tijd gaat snel, gebruik hem wel” nemen de voorbereidingen voor een grootse hulde bij de Raad van Bestuur steeds vastere vormen aan.

Intussen echter doen we soms onopvallend, maar naarstig voort aan onze opdrachten, waarbij de inzet voor de marginale mens in het Vlaanderen van vandaag hoge prioriteit krijgt.

En met voldoening stel ik vast dat het aantal “vrijwillige en onbezoldigde medewerkers” voor ons Wijkgezondheidscentrum: Daenshuis blijft stijgen. Van harte dank aan al deze *onzichtbare* mensen. Met hen zingen wij, zoals de voetbalsupporters: “Geen woorden maar daden”...

Herman Slagmulder, voorzitter

(*) *De Standaard: Opinie & analyse 21/10/03*

Daens Vandaag

Verantwoordelijke uitgever:

Herman Slagmulder
Boudewijnlaan 130, 9300 Aalst
0 en 053 / 77 68 53
e-post: herman.slagmulder@yucom.be

Hoofdredactie:

Frans Van Campenhout
Loweidestraat 2, 1700 Dilbeek
0 en 02 / 567 94 98
fvcampenhout@planetinternet.be

Opmaak:

Erik D'Hondt
Wijgstraat 35, 9320 Erembodegem
0 en 053 / 77 44 97
e-post: eriko@pandora.be

Kernredactie:

Peter Dauwe, Wouter De Bruyne, Erik D'Hondt, Herman Slagmulder, Frans Van Campenhout, Louis Van Roy en Emiel Van Schuylenbergh.

Coördinatie publiciteit:

Emiel Van Schuylenbergh

Priester Daensfonds

Sociaal-culturele vereniging aangesloten bij Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV), Vlaamse Culturele Koepel (VCK) en Aalsterse Cultuurraad.

Maatschappelijke zetel:

Stadhuis, Grote Markt 3, 9300 Aalst

Correspondentie-adres:

Boudewijnlaan 130, 9300 Aalst
0 en 053 / 77 68 53
e-post: info@daens.org
webstek: www.daens.org

Raad van Bestuur:

Voorzitter: Herman Slagmulder
Ondervoorzitter: Willy De Turck
Secretaris: Luc Geeroms
Penningmeester

Emiel Van Schuylenbergh

Leden

Stephan Beeckman, Peter Dauwe, Wouter De Bruyne, Lutgarde De Ridder, Erik D'Hondt, Luk D'Hondt, Peggy Ghekiere, Rob Librecht, Jozef Liebaut, Roel Temmerman, Frans Van Campenhout, Karel Van den Bossche, Walter Van Herreweghe, Louis Van Roy en Ghis Willems.

Lidmaatschap :

Jaarlijkse bijdrage: 12,50 €
Scholieren en studenten: 6,25 €
Ereleden: 25,00 €
Beschermden leden: 50,00 €
Rekeningnr: 432 -5245521-01

PRIESTER DAENS - STEUNFONDS VOOR HET DAENSHUIS

Het Priester Daensfonds zet zijn schouders onder zijn initiatief "Aalsters Wijkgezondheidscentrum Daenshuis" en opent een steunlijst. Hoe dan ook, er is een noodzakelijk startbudget nodig.

Stortingen kunnen gebeuren op: 777 -5976881-11 van vzw Aalsters Wijkgezondheidscentrum "Daenshuis", 9300 Aalst

Daelemans Augustin, Aalst	25 €
Sonck, Herwig, Denderleeuw	25 €
Priester Daensfonds, Aalst	1.250 €
Actueel Denken, Aalst	2.480 €
Vlaamse Kerngroep, Erembodegem	50 €
ACW-Zuid-Oost-Vlaanderen	50 €
Slagmulder-Van de Waeter, Erembodegem	25 €
Mensen voor Mensen, Aalst	25 €
Bowling Ganzendries, Erpe-Mere	12,5 €
ZEP, Aalst	12,5 €
Zakenkantoor Martens-De Kegel, Ninove	50 €
't Binnenhof, Aalst	25 €
Fortis Bank, Erembodegem	25 €
Marmrecentrale Louis Ringoir, Lede	25 €
Mouton, Aalst	25 €
Vlaamse Kring- VTB-VAB, Erembodegem, Terjoden	50 €
Steunpunt Welzijn, Aalst	50 €
Drukkerij De Smet, Lede	50 €
Vlaams Neutraal Ziekenfonds, Aalst	50 €
Europabank, Aalst	12,5 €
Luk D'Hondt, Erembodegem	12,5 €
Jan Caudron, Erpe	12,5 €
Bond Moyson, Aalst	50 €
BACOB, Erembodegem	50 €
Christelijke Mutualiteiten, Aalst	100 €
Geeroms Luc, Aalst	50 €
Agnessens Herwig, Denderleeuw	30 €
VVVG Aalst en randgemeenten	25 €
De Paep Pol, Erpe	25 €
Onghena Armand, Boortmeerbeek	25 €
De Ridder Lutgarde, Herzele	50 €
Rotary Club, Aalst	3.500 €
Opbrengst benefietavond	950 €
Van Remortel W., Aalst	100 €
Steenhoudt Joke, Aalst	125 €
De Bruyne Wouter, Aalst	50 €
ACW-ZuidOost-Vlaanderen, Aalst	70 €
Dauwe-Van Hese I., Aalst	25 €
Daelemans Augustin, Aalst	25 €
Van den Henda Vera, Gentbrugge	25 €
Slagmulder Herman, Aalst	25 €
Vlaamse Gode Stijdes, Aalst	140 €
Opbrengst van de Aalsterse kermis, Erembodegem	112 €

Namens het Priester Daensfonds, Aalsters Wijkgezondheidscentrum "Daenshuis" dankt de Vlaamse steuncomité, Erembodegem

Op de bestuursvergadering van 18 oktober werd Peggy Ghekiere uit Mechelen opgenomen in de Raad van Beheer van het Priester Daensfonds. Ghekiere is de kleindochter van wijlen onze erevoorzitter Luc Delafortrie.

DAENSISTEN, HOU VOLGENDE DATA VRIJ!

Zondag 2 mei 2004

Grootse **Aloïs De Backerhulde** in Haaltert en onthulling van zijn borstbeeld naar aanleiding van het feit dat deze daensistische pionier en volksvertegenwoordiger honderd jaar geleden gestorven is.

9 u.30 eucharistieviering met homilie door pastoor Alfons Callebaut
10 u.30 optocht naar monument van De Backer en toespraak door burgemeester Valentine Tas
11 u.15 academische zitting met toespraak door Frans Van Campenhout
Gevolgd door receptie.

Zondag 20 juni 2004

Jaarlijkse **Daensdag** in Aalst.
met eucharistieviering, academische zitting en toespraak.

* * *

Op zondag 21 september 2003 had in Lede de jaarlijkse **Daensdag** plaats. Met een eucharistieviering in de Sint-Denijskerk van Impe. Daarna volgden een receptie en broodmaaltijd in Den Wijmenier. Daar werden Vlaamse liederen gezongen en werd de titel 'Verdienstelijke Ledenaar' uitgereikt aan de Molenbergse Blaaskapelle.

Op zaterdag 11 oktober 2003 had in Wortegem een stijlvolle herdenking plaats van de daensistische strijder **Hector Plancquaert**, die vijftig jaar geleden gestorven is. Met een korte hulde en een toespraak aan het Plancquaertmonument nabij de kerk en de onthulling van een gedenkplaat aan het geboortehuis. Daarop volgde een wandeling langsheen de Plancquaert-route en een gezellig samenzijn in 't Stokerietje.

EEN KLEINE STEEN LEGGEN VOOR HET GEBOUW DAT VLAANDEREN HEET

Over zijn verblijf in Leipzig schreef Edvard Grieg (1843-1907) : “Weliswaar had ik er iets geleerd, maar mijn individualiteit was nog steeds een gesloten boek voor mij ... Toen kwam het verblijf in Kopenhagen waar ik door de omgang met Scandinavische kunst en Scandinavische kunstenaars, tijdens de studie van Scandinavische sagen en het Scandinavische volksleven, mijzelf leerde kennen en mijzelf vond”.

En later na zijn verhuis naar Christiania in Noorwegen : “De Noorse natuur, het Noorse volksleven, de Noorse geschiedenis en de Noorse volkspoëzie in klanken schilderen lijkt mij datgene, waarin ik naar mijn idee iets tot stand zou kunnen brengen... De Noorse volksmuziek verschilt van de Deense en de Zweedse. De Noorse is gewaagder, harder en wilder”.

Toen in 1905 Noorwegen onafhankelijk werd schreef hij : “Nu legt het jaar 1905, het grote jaar, zich te ruste en ik verlaat het met diepe dankbaarheid dat ik het heb mogen beleven !... Zonder mijn jeugdromen die dit jaar zijn verwezenlijkt had mijn kunst niet de juiste achtergrond gehad. Die verlangens hebben mijn persoonlijkheid in al zijn nuances gevormd”.

En hij schreef nog : “Ik ben van mening dat, net zoals de mens tegelijkertijd individueel en sociaal van aard is, de kunst tegelijkertijd nationaal en kosmopolitisch van aard is.”

Deze citaten komen niet uit een archief of een bestoft, lange tijd ongelezen, boek in een bibliotheek, doch uit de promotiefolder “Kunst en identiteit”, recent uitgegeven door het Edvard Griegmuseum ter gelegenheid van een tentoonstelling die loopt in het Muziekinstrumentenmuseum te Brussel tot einde september dit jaar. Het DOEL van de Vlaamse ontvoogdingsstrijd is het bekomen van een zo ruim mogelijk Vlaams zelfbestuur met inspraak in Europa, in 1995 verwoord in het memorandum van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV) als “Vlaanderen, staat in Europa”.

Over de STRATEGIE zijn in de loop van de jaren eindeloze discussies gevoerd, waarbij sommigen hun diverse eigen strategieën als de enige juiste beschouwden en mekaar bekwamen. Dat is het lot van vele ontvoogdingsbewegingen.

Daarom beperk ik me tot enkele praktische voorstellen :

1. Het is belangrijk dat we aan onze bevolking uitleggen waarom zelfbestuur belangrijk is en dat we de technische dossiers in mensentaal vertalen. “De bevolking ligt niet wakker van communautaire problemen” zo wordt door meerdere Waalse en sommige Vlaamse politici en journalisten beweerd.

“Het is maar hoe je het bekijkt” antwoordt het OVV met zijn recent verkiezingsmanifest, “want zeer vele problemen in België, ook buiten de sfeer van taal en staatsinrichting, hebben een communautair aspect - een aspect waarover Vlamingen en Walen een verschillende opvatting hebben - zodat die problemen niet opgelost geraken, verrotten en een efficiënt bestuur verhinderen. De onwil van machtsafstand door de federale overheid is een bijkomende hindernis. Dàt moeten we onze mensen uitleggen, des te meer omdat vele van die problemen zo technisch zijn dat de doorsnee burger ze ongeïnteresseerd naast zich neerlegt.”

De logische splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde, met het oog op de vorming van een provinciale kieskring Vlaams-Brabant, naar analogie van de provinciale kieskringen elders in het land, wordt door de Waalse politici niet aanvaard. Nu halen Waalse politici automatisch stemmen tot diep in Vlaanderen terwijl Vlaamse politici geen stemmen kunnen halen in Wallonië, tenzij door er, mits bijzondere procedures, op te komen met eigen lijsten. Die afwezigheid van Vlaams - Waalse wederkerigheid is anti-democratisch en wellicht een kluif voor het “Centrum voor Gelijke Kansen”.

De interpretatie van het Europees Minderhe-

denverdrag door Mevrouw Nabholz-Haidegger komt erop neer dat Franstaligen die in Vlaanderen wonen daar verregaande taalrechten kunnen opeisen en zo ook Vlamingen, woonachtig in Wallonië. Dat Franstaligen in Vlaanderen daarvan zouden gebruik maken weten we uit ervaring in de Vlaamse gemeenten met faciliteiten ; dat Vlamingen in Wallonië daarvan zouden gebruik maken of dat Wallonië dat zou laten gebeuren zijn integendeel twee grote utopieën.

Dat er, zoals tijdens de laatste verkiezingen nogmaals is gebleken, veel meer stemmen nodig zijn voor een Vlaamse zetel dan voor een Waalse is anti-democratisch en een tweede kluit voor het "Centrum voor Gelijke Kansen".

Indien de huidige regering de stelling van de vorige, om de senaat niet meer taalkundig evenredig doch paritair samen te stellen, handhaaft, zullen 2 miljoen Vlamingen daar niet meer vertegenwoordigd zijn. Dus een derde kluit voor het "Centrum voor Gelijke Kansen".

Indien, zoals een aantal ook Vlaamse politici bepleiten, zou beslist worden om in de toekomst de deelstatelijke verkiezingen te doen samenvallen met de federale, zogezegd om het de kiezers gemakkelijker te maken, worden Vlaams Parlement en Vlaamse Regering afspiegelende vazallen van het federale niveau : dergelijk nep-zelfbestuur hebben al diegenen, die tijd, energie en soms hun leven gaven in onze emancipatiestrijd, vast niet bedoeld.

Brussel kan enkel zijn hoofdstedelijke rol vervullen indien het paritair door Vlamingen wordt meebestuurd en indien Nederlandstaligen in openbare diensten en ziekenhuizen in het Nederlands terecht kunnen.

Die mogelijkheid is verder afgenomen door de huidige federale afbraak en afbraakpogingen van de taalwetgeving voor topambtenaren in de federale overheidsdiensten, voor rechters, parketmagistraten en politieagenten te Brussel. Dit verschil in behandeling van Nederlands - en Franstaligen is nogmaals anti-democratisch en dus een vierde kluit voor het reeds genoemde centrum.

Dat uiterekend de Vlamingen antidemocraten zouden zijn is dus een grove leugen.

De werkloosheidsgraad is meer dan tweemaal zo groot in Wallonië in vergelijking met Vlaanderen en de werkgelegenheidsgraad is er 8 % punten lager. Welnu Wallonië ondervindt twee

handicaps om uit dat slop te geraken : vooreerst zijn de loonkosten per eenheid product er minstens 12 % hoger dan in Vlaanderen en verder verminderen de Vlaams-Waalse geldtransfers er de prikkel tot zelfredzaamheid. Het is dus niet enkel in het belang van Vlaanderen doch ook in dat van Wallonië dat het arbeidsmarktbeleid met werkgelegenheidsbeleid en loonbeleid, evenals de sociale zekerheid, aan beide deelstaten worden toegewezen : dat wordt bevestigd door de OESO (Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling) en door het IMF (Internationaal Muntfonds).

Er zijn nog andere Vlaams-Waalse verschillen in de arbeidsmarkt : de jongerenwerkloosheid is tweemaal zo groot in Wallonië als in Vlaanderen en de langdurige werkloosheid is er zelfs viermaal zo groot als in Vlaanderen. Ook die verschillen in de arbeidsmarkt vragen een verschillend beleid.

De vruchtbaarheidsgraad daalt in Vlaanderen van jaar tot jaar en ligt nu een stuk lager dan de vervangende vruchtbaarheid, en bovendien duidelijk lager dan in Wallonië.

Indien wij onze verantwoordelijkheid naar de toekomst willen nemen, moeten we het gezinsbeleid met inbegrip van het gezinsbijslagenbeleid dringend in Vlaamse handen krijgen.

Vlaanderen legt meer dan Wallonië de klemtoon op thuisverzorging en getrapte geneeskunde : eerst de huisarts, daarna eventueel de specialist ; Vlaanderen springt zuiniger om met de geldmiddelen en legt ook meer de klemtoon op de preventieve geneeskunde. Dit alles pleit voor een integraal eigen Vlaams gezondheidsbeleid met inbegrip van de ziektekostenverzekering.

Dit zal ook Wallonië ten goede komen, aangezien het dan de inspanningen voor zijn preventief beleid zal vergroten en zo de huidige grotere sterfte op jonge middelbare leeftijd kan doen afnemen. De vergrijzing verloopt op dit ogenblik sneller in Vlaanderen dan in Wallonië. Indien we onze verantwoordelijkheid voor de toekomst willen opnemen, moeten we een eigen pensioenstelsel inrichten, aangepast aan de noden van de Vlaamse gemeenschap.

Onze huidige fiscale autonomie bedraagt slechts 25 % : dat betekent dat slechts 25 % van het Vlaamse budget door Vlaanderen rechtstreeks wordt geïnd.

Welnu fiscale inning door de eigen Vlaamse

regering is belangrijk omdat we dan de Vlaamse regeerders en regeringspartijen kunnen belonen of straffen bij de verkiezingen op basis van een al dan niet efficiënt beheer van de geïnde belastingen. De overige 75 % van het Vlaamse budget komen nu van de federale overheid die geen verantwoordelijkheid draagt voor de besteding van de gelden en er dus ook moeilijk voor kan beloofd of gestraft worden.

Doch de federale overheid ligt dwars omdat haar macht afneemt door toenemende fiscale autonomie van de deelstaten.

Vlaanderen en Wallonië hebben een verschillende visie op meerdere aspecten van het justitiebeleid. De snelbelg-wet is een hoofdzakelijk Waalse constructie terwijl Vlaanderen een strenger jeugdsanctiebeleid zou willen voeren en, in de strijd tegen de georganiseerde criminaliteit, nieuwe hulpmiddelen zoals een regeling voor

spijtoptanten en anonieme getuigen zou willen invoeren. Die verschillende inzichten leiden tot geruzie en compromissen die geen van beide volksgemeenschappen bevredigen.

Vlaanderen en Wallonië hebben een verschillende gevoeligheid in verband met het mobiliteitsbeleid : de autofiles teisteren veel meer Vlaamse dan Waalse wegen, flitspalen staan vooral in Vlaanderen en tijdens het recente for-

matieberaad bleek dat Vlamingen en Walen over verkeersveiligheid zodanig van mening verschillen dat de Vlamingen de regionalisering van het verkeersreglement hebben gevraagd.

Wat de NMBS betreft heeft Wallonië in tegenstelling met Vlaanderen geen problemen met de huidige zeer sterke en onevenwichtige partij-politieke bevoogding, noch met de afwezigheid van gewestelijke vertegenwoordigers in de Raad van Bestuur. De 60/40 Vlaams-Waalse verdeelsleutel gaat in tegen de reële behoeften aan spoorinvesteringen in het nadeel van Vlaanderen, zodat aan de spoorwegverkeersbehoeften van de Antwerpse haven moeilijker kan worden voldaan. Een splitsing van de NMBS is dus een Vlaamse noodzaak.

Daarbij aansluitend moet het beheer van de luchthaven Zaventem een Vlaamse bevoegdheid worden, aangezien zij een belangrijke rol speelt in de socio-economische ontwikkeling van Vlaanderen.

De huidige inspraak van Vlaanderen in het Europese beleid verloopt langs een Belgische vertegenwoordiger die een gemeenschappelijk Belgisch standpunt - of bij onenigheid hierover - geen standpunt formuleert.

Dat is voor ons onaanvaardbaar, Vlaanderen moet een autonome niet bevoogde politieke stem in Europa kunnen laten horen en een rechtstreekse vertegenwoordiging in de Europese organen krijgen.

Van de 15 huidige EU-lidstaten kunnen er 4 met minder inwoners dan Vlaanderen dat wel : Denemarken, Ierland, Finland en Luxemburg ; en van de 10 in 2004 bijkomende EU-lidstaten zullen er 7 met minder inwoners dan Vlaanderen dat ook kunnen : Slowakije, Slovenië, Litouwen, Letland, Estland, Cyprus en Malta.

Tot daar het luik "technische dossiers in mentaal vertalen".

We moeten er de opiniemakers ook op wijzen dat onze ontvoogdingsbeweging genereus en sociaal bekommerd is, zowel binnen Vlaanderen als er buiten ; dat wij bijgevolg op het ogenblik van de communautarisering van de SZ bereid zijn om met Wallonië te onderhandelen over een financieel hulpplan in een overgangsfase, doch afnemend in de tijd, met resultaatsverbintenis en op voorwaarde van Waalse federale loyaliteit. Dat de Vlamingen egoïsten zouden zijn is dus een grove leugen.

We moeten er de opiniemakers ook op wijzen dat Vlaanderen gastvrij is voor vreemdelingen die zich als gasten gedragen, die onze taal leren en onze rechtsregels eerbiedigen, zodat zij zich kunnen integreren en op termijn assimileren zoals de Vlaamse inwijkelingen destijds in Detroit ; een te omvangrijke immigratie en gettovorming verhinderen evenwel integratie.

Dat de Vlamingen racisten zouden zijn is dus een grove leugen.

Wij moeten aan de opiniemakers ook zeggen dat onze ontvoogdingsbeweging open staat voor contact en samenwerking met de Nederlanders, doch ook met de Walen en de andere volkeren in de Europese Unie, en dat onze beweging naar goede traditie de ontwikkelingssamenwerking in de wereld actief ondersteunt. Onze ontvoogdingsbeweging is immers een sociale en menselijk-solidaire beweging.

Dat Vlamingen bekrompen navelstaarders zouden zijn is dus een grove leugen. Was Mahatma Gandhi een bekrompen man toen hij zei : “Om internationalist te zijn, moet je eerst nationalist zijn” ?

Dat onze mensen ook emotioneel aanspreekbaar zijn voor het identiteitsgevoel, bewijst het succes van de zeer verdienstelijke actiegroep “Vlaanderen vlagt” ter gelegenheid van sportmanifestaties. Het ware goed wetenschappelijk onderzoek te doen naar bijkomende mogelijke aanknopingspunten die dat samenhangsgevoel kunnen in de hand werken.

2. Wat de Vlaamse politici betreft stellen wij bij een aantal onder hen een onbegrijpelijke pleinvrees vast : geringe strijdbaarheid om de eisen van het eigen Vlaamse regeerakkoord door te drukken, weinig weerwerk tegenover de offensieve strategie van de Franstalige politici en vooral bezorgdheid om het Belgisch establishment niet voor het hoofd te stoten.

Over de communautaire aspecten van het huidige federaal regeerakkoord kan ik kort zijn : de federale berg heeft een communautaire muis gebaard (de regionalisering van het verkeersreglement en een nieuwe praatcommissie) en de Vlaamse bergbeklimmers hebben hun voornaamste klimtuig (de bijkomende financiering van Brussel) weggegooid vóór de aanvang van de tocht. Doch dit akkoord zal de Vlaamse zelfstandigheid niet tegenhouden.

En toch zijn er heel wat Vlaamse politici in alle

politieke partijen, die zich inzetten voor onze ontvoogdingsstrijd of er minstens begrip voor opbrengen.

De burgemeesters van Vlaams-Brabant gaven recent het goede voorbeeld met hun actie voor de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde en onmiddellijk na het ongoochelende regeerakkoord, beslisten zij hun actie op te drijven. Ik ben ervan overtuigd dat we op een meerderheid van burgemeesters in gans Vlaanderen een beroep zouden kunnen doen, om weerstand te bieden aan het misbruik van het Europees Minderhedenverdrag door de Franstaligen.

De gemeenten hebben in de Vlaamse geschiedenis meermaals een belangrijke rol gespeeld : de talentellingen met het noordwaarts opschuiven van de taalgrens werden in 1962 door de actie van de Vlaamse burgemeesters afgeschaft, en op 11 juli 1302 waren het voor een groot deel gemeentenaren die hun grondgebied verdedigden.

We moeten onze politici ondersteunen en bemoeiden wanneer zij projecten aanbrenge die onze ontvoogding naderbij brengen en hen stimuleren om wettelijke initiatieven te nemen.

Daarbij moeten we een onpartijdige houding aannemen en in de traditie van de godsvrede, zonder uitsluiting, samenwerken met allen die de Vlaamse belangen verdedigen.

3. Tenslotte moeten we onze *militanten* behoeven voor ontmoediging en verbittering in deze slechts langzaam vorderende strijd met vele hindernissen.

Dat is het probleem van elke geweldloze emancipatiestrijd.

Daarom moeten we regelmatig achterom kijken en oog hebben voor wat reeds verwezenlijkt werd.

Slechts enkele voorbeelden.

- Mei '68 luidde de voltooiing in van een volwaardig Nederlandstalig universitair onderwijs in gans Vlaanderen : na de roerganger Gent, kwamen Leuven, Brussel en Antwerpen. De uitstraling van dit universitair onderwijs is nu wereldwijd.

- Het Vlaams lager en middelbaar onderwijs scoren zeer hoog in Europa.

- Sinds jaren vindt de VZW Vlaanderen-Europa zonder moeite zeer verdienstelijke Vlaamse internationaal gekende kandidaten voor een gulden spoor-uitreiking in de wetenschappelijke,

artistieke of sportieve milieus.

- Vorig jaar werd een Vlaams Huis geopend in Parijs, recent een “Flanders House” in Londen, met de bezielende aankondiging van de inrichter dat hij Vlaanderen in Engeland op de kaart zou zetten.

- En recent verklaarde Herman Schueremans, de organisator van Rock-Werchter : “Bij de beleidsmakers en in het buitenland mogen ze stilaan weten dat het festival één van de sterke punten vormt van die kleine, actieve regio die Vlaanderen is... Vlaanderen is door de eeuwen heen op heel verschillende manieren, of het nu via onze schilders of tapijtwevers was, ‘groots’ geweest ; in deze tijd is het festival een andere uiting van hoe Vlaanderen als klein gebied toch heel open, sterk en cultureel kan zijn”.

Het doet me teruggrijpen naar het ons zo dierbare gedicht van André Demedts “Vlaanderen”:

...achter het werk,
achter het leed der dagen,
zien wij het groeien van uw heerlijkheid,
en dit belet ons moe te zijn of ooit te klagen

om wat zo vaak verloren schijnt in deze strijd,
om al de dingen, die aan't hart ons lagen,
en die we om u hebben vaarwel gezeid.

Want door ons lijden en verzaken
wordt uwe waardigheid vergroot,
en schoon en goed willen we u maken,
én uwe vrijheid zien vóór onze dood.

Besluit:

1. Laten we aan onze bevolking het doel en de aard van onze ontvoogdingsbeweging uitleggen als gericht op het voeren van een efficiënt beleid, sociaal bekommerd, gastvrij doch niet naïef, spontaan bereid tot samenwerking in de Europese Unie en genereus in de ontwikkelings-samenwerking op wereldvlak.

2. Laten we onze politici, die de Vlaamse belangen verdedigen, zonder uitsluitingen ondersteunen.

3. Laten we onze militanten nooit ontmoedigen en hun zoals Tijn Uilenspiegel voorhouden dat na de regen de zon terug schijnt. Laten we hen aansporen om het schrijven van lezersbrieven en opiniestukken in onze kranten en tijdschriften

November, dodenmaand

Elk jaar herdenken we op 1 november
priester Adolf Daens
en zijn broer
Pieter Daens

CULTUUR TE DUUR? EEN RECHT VOOR IEDEREEN

Hoe het groeide...

17 oktober 1995, Stop de Armoededag in Aalst... vanuit een bloemenverkoop op de markt was er een klein beetje geld voorhanden. Met een groepje mensen werd nagedacht hoe we hiermee op een concrete manier kansen konden creëren om iets te doen aan uitsluiting, en dit op een niet-caritatieve manier.

Wij stelden vast dat mensen in armoede meestal uitgesloten werden van deelname aan cultuur en op die manier ook kansen tot ontmoeting, ontplooiing en ontspanning misten... Bovendien hebben de meeste mensen die in armoede leven een beperkt sociaal netwerk.

Daar wilden we iets aan doen en zo werd de Actie Kansen (zoals wij onze cultuurwerking noemen) geboren: we hoopten dat de toegang tot cultuur misschien een manier kon zijn om het soms jarenlange isolement te doorbreken.

Concreet werden er contacten gelegd met enkele socio-culturele organisaties en de kansenpas werd in het leven geroepen. Met deze kaart konden (kunnen) mensen met een laag inkomen aan 1,25 euro (toen 50 BEF) naar een toneel, een optreden, een info-avond,...

In het begin was het aanbod beperkt en moesten ook de mensen het initiatief leren kennen. Ondertussen groeide dit steeds verder dankzij de samenwerking met geëngageerde mensen en verenigingen, dankzij de actieve inzet van vele vrijwilligers en tenslotte vooral dankzij de financiële ondersteuning via het Sociaal Impulsfonds.

Waar er op het einde van 1997 100 mensen over een kansenpas beschikten, waren dat er op het einde van 2002 ongeveer 700. Waar in het begin een 10-tal socio-culturele organisaties meewerkten met de Actie Kansen zijn dat er nu meer dan 40 en ondertussen werken we daarrond ook samen met verschillende scholen in Aalst.

Of nog: waar we tot nu toe enkel lokaal konden

werken, ontstond de vraag of ook mensen buiten Aalst over een kansenpas zouden kunnen beschikken. De eerste stappen in die richting zijn gezet samen met de provincie Oost-Vlaanderen...

Daarnaast gingen we ook aan tafel zitten met andere vierdewereldgroepen en legden onze ervaringen rond het thema cultuur samen. Zo zijn we samen op zoek hoe de uitsluiting van mensen die in armoede leven i.v.m. cultuur ook breder, globaal en beleidsmatig kan aangepakt worden.

Onze ervaringen ondertussen...

Ongeacht wat vaak gedacht wordt, vinden mensen die in armoede leven, net zoals vele andere mensen, cultuur belangrijk. Meer dan eens horen we: *“ik heb nog nooit zoiets moois gezien”* of *“het doet me eens heel even alle miserie vergeten”*, *“ik krijg weer courage als ik met de groep eens naar een toneel ofzo ben gaan kijken”*...

Maar tegelijk moeten vaak eerst heel wat drempels overwonnen worden... Dikwijls gaan mensen in armoede gebukt onder een groot schuldgevoel, zijn ze beschaamd om de armoede en bang voor het oordeel van anderen: *“Wat gaan de mensen zeggen als ik naar de film ga, en dat terwijl ik mijn schulden niet kan betalen!”* of: *“We voelen ons bijna schuldig wanneer we geld uitgeven aan cultuur, precies of wij mogen niet genieten...”*

Meer en meer mensen krijgen weet van het bestaan van de kansenpas. Met de jaren is ook de doorverwijzing door sociale diensten toegenomen. We zien vooral dat mensen elkaar steeds meer “toeleiden”: vanuit een eigen positieve ervaring brengen ze iemand anders mee. Maar dan is het vaak nóg een lange weg...

Want wat opvalt, is dat het hebben van een kansenpas alleen vaak niet voldoende is om er ook effectief gebruik van te maken. Dit is niet onlogisch: mensen die nooit eerder de kans kregen te proeven van cultuur (en dan denken we vooral aan mensen

die te maken hebben met generatie-armoede), stappen niet zomaar een cultureel centrum binnen bv. Vandaar dat eigenlijk al van bij de start van de Actie Kansen de vraag kwam om in groep naar culturele activiteiten te gaan. Wat eigenlijk een dubbel doel heeft: de drempels tot deelname aan cultuur verlagen en tegelijk ook het sociaal netwerk verbreden. Bij sommige voorstellingen (vb. toen we eens naar een opera gingen) is er vooraf een voorbereiding, en na elke activiteit waar we samen naartoe gaan, gaan we ook achteraf iets drinken. Ook dat hoort bij het cultuurgebeuren, daar is dan nog wat tijd voor een nababbel en genieten van gezelligheid. Het mooie is dat we merken dat een aantal mensen, nadat ze een hele tijd met de groep zijn meegegaan, af en toe ook onderling met elkaar beginnen af te spreken... Maar ook dat is vaak een proces van 2-3 jaar en sommigen blijven het belangrijk vinden in groep te gaan.

Een belangrijke schakel in dit hele project is de cultuurgroep, bestaande uit een 10-tal mensen die over een kansenaspas beschikken. In de cultuurgroep staan we stil bij de vraag wat cultuur voor ons betekent, bekijken we de Actie Kansen van binnenuit, evalueren we en sturen we bij, zien we welke accenten belangrijk zijn en wat we kunnen doorgeven aan de cultuurbeleidsverantwoordelijken van onze stad, bereiden we voor wat we samen met de andere vierdewereldgroepen belangrijk vinden i.v.m. het globale cultuurbeleid,... We komen om de drie maanden samen – en het is ook in deze groep dat we de culturele activiteiten uitkiezen waar we in groep naartoe gaan. Op onze laatste cultuurgroep beslisten we bv. ook dat mensen die nog nooit meegingen vanaf nu voorrang krijgen (omdat onze groep de laatste jaren zo sterk gegroeid is, is het niet meer altijd mogelijk iedereen te laten meegaan). Onderliggend doel van de cultuurgroep is dat mensen op die manier ook een plaats hebben waar ze vrijuit kunnen spreken, ervaringen kunnen delen, mondigheid en inspraak kunnen doorgeven aan elkaar, vrienden maken, bondgenoten vinden in hun strijd tegen armoede en uitsluiting,... *“Door naar de vergaderingen in de vierdewereldgroep te komen, durf ik nu ook op andere plaatsen meer mijn mannetje staan”* vertelde onlangs iemand.

Vanuit de cultuurgroep groeide ook de vraag het aanbod van wat toegankelijk is met de kansenaspas uit te breiden. Zo kwamen er de laatste jaren heel wat nieuwe cultuurinitiatieven bij alsook een aantal sportmogelijkheden aan kansenaspastarief.

Het meest spectaculaire in dit verband is de toegang tot alle Aalsterse films (sinds 2000) met ook een enorme *deelname* eraan door de mensen die over een kansenaspas beschikken. Ten eerste toont dit aan dat er op dit vlak een enorme behoefte leeft en ten tweede dat filmbezoek veel lage drempels kent dan andere vormen van cultuur. Anderzijds hebben we, door de enorme toevloed en het daaraan verbonden te hoge prijskaartje, het filmbezoek sinds kort beperkt tot 6 voorstellingen per jaar per persoon. Dat de film zoveel toegankelijker is dan bv. voorstellingen in CC De Werf, bevestigt ook hoe belangrijk het is te luisteren naar de voorstellen van de betrokken mensen i.v.m. de uitbreiding van het aanbod. Wij vinden het van het grootste belang dat mensen de vrijheid hebben om zelf te kiezen waar ze met de kansenaspas naartoe willen en dat iedereen zelf kan bepalen wat cultuur is en wat niet. Daarnaast trachten we, via toeleiding vanuit de cultuurgroep, ook interesse te wekken voor “het onbekende”, om nieuwe perspectieven te openen. Verder leeft er heel sterk de vraag (en dat herkennen ook andere (vierdewereld)groepen) om naar “grote culturele activiteiten” te gaan zoals “Les Misérables”, “Holiday on Ice”, “Camelot”, “Romeo en Julia”,... Dus proberen we dat ook af en toe te organiseren – met behulp van extra-middelen vanuit het Kabinet van Cultuur van de Vlaamse Gemeenschap - ook hier weer afgewisseld met minder bekende (maar daarom niet minder mooie!) “grote” culturele activiteiten. Daarnaast werkten we de voorbije jaren met de betrokken mensen ook verschillende vakantie-initiatieven uit, omdat ook dat een vorm is van cultuur en een terrein waarop in sterke mate uitsluiting ervaren wordt. Zo deden we al heel wat daguitstappen en trokken we al twee maal op meerdaagse vakantie.

Tenslotte deden we sinds vorig schooljaar ook een aanbod aan alle Aalsterse scholen om samen te werken door de kansenaspas op school ook te gebruiken voor culturele activiteiten. Dit idee groeide vooral omdat verschillende ouders ons vertelden dat ze hun kinderen van school moesten thuishouden bij culturele activiteiten of daguitstappen, wegens te duur...

Langs ons tijdschrift KANSEN, het contactblad van onze vierdewereldgroep, wordt het socio-culturele aanbod dat toegankelijk is met kansenaspas, bekend gemaakt. Via een gebundeld overzicht van alle activiteiten, telkens kort samengevat op een manier waarbij geen of weinig “culturele voorkennis” vereist is en met de nodige uitleg over plaats en

tijd van de betreffende activiteit, kan ieder er zijn eigen weg in zoeken. Dit is iets wat helaas niet steeds mogelijk is in de gangbare cultuurkranten, iets wat we dan ook al meer dan eens aan de kaak gesteld hebben.

Algemeen groeide er doorheen de jaren een goede samenwerking met de socio-culturele sector. We voelen bij de meesten een sterke bereidheid om samen te zoeken naar meer kansen tot participatie en integratie van mensen die in armoede leven i.v.m. cultuur.

Een mooi voorbeeld hiervan is dat het initiatief van de “schoolvoorstellingen met kansentas” volledig mee gegroeid en uitgewerkt is door iemand van het Cultureel Centrum De Werf.

Een ander voorbeeld van het engagement vanuit de culturele sector is dat 2 mensen (van 2 verschillende cultuurhuizen in Aalst), vanuit hun specifieke deskundigheid, deelnemen aan onze ondersteunende denk- en werkgroep “cultuuropbouwwerk”. En wij zitten op onze beurt vertegenwoordigd in de regiegroep van de cultuurbeleidscoördinator.

Onze cultuurwerking ingebed in onze bredere vierdewereldwerking

Als vierdewereldgroep verenigen we mensen die in armoede leven en anderen die samen strijden tegen het onrecht van armoede en uitsluiting. Vanuit *gedeelde, gemeenschappelijke ervaringen* willen we de verdoken armoede zichtbaar maken en de dieperliggende maatschappelijke factoren van uitsluiting en armoede opsporen en bestrijden. We werken daarbij aan de realisatie van de fundamentele rechten van mensen in armoede – concreet is dat hier het recht op cultuur.

We kiezen ervoor om een stem te geven aan mensen die in armoede leven, in de eerste plaats door naar hen te *luisteren*. Beter dan wie ook weten de betrokken mensen immers wat armoede betekent en op welke manier er hieraan samen kan gewerkt worden. We vertrekken vanuit de kracht, de sterkte van de mensen – vanuit hun ervaringen en verwachtingen: we gaan ervan uit dat mensen in armoede ons iets te vertellen hebben, dat zij over een kennis beschikken die anderen niet hebben. En die kennis moet gedeeld worden en naarbuiten gebracht – daarom is het ook zo belangrijk dat mensen in armoede regelmatig samenkomen (zo bv. in de cultuurgroep), dat ze voelen dat ze er niet alleen voor staan en dat ze partners, “mede-standers”

ontmoeten op hun weg...

In onze vierdewereldgroep kiezen we fundamenteel om met mensen te werken, niet “voor hen”. Zo is ook de Actie Kansen helemaal gegroeid vanuit de betrokken mensen zelf. Ze is samen met hen ontstaan vanuit een concrete nood, nl. dat naast de primaire behoeften van eten en een dak boven het hoofd het éven belangrijk is contacten te hebben met anderen, jezelf te kunnen verrijken en ontplooiën, de mogelijkheid te hebben je te ontspannen (ook en vooral misschien als je werkloos bent!).

Het is ons doel op een structurele manier aan armoedebestrijding te doen: dit betekent enerzijds zoeken naar concrete kansen tot integratie en echte participatie hier en nu, alsook op langere termijn werken aan de structurele oneffenheden die (culturele en andere) uitsluiting in de hand werken, opdat iedereen die in dezelfde situatie zit, overal, dezelfde kansen krijgt.

Ook met onze Actie Kansen beogen we dat: het is geen caritatieve of liefdadigheidsactie, maar een actie op basis van solidariteit: mensen betalen er zelf voor (naar eigen mogelijkheden) + de andere kosten worden gedeeld gedragen door enerzijds de inrichters en de Actie Kansen (eerst via giften, nu het grootste deel via subsidies) - volgens het principe van een solidaire kostendeling.

Tenslotte proberen we van daaruit ook verder te gaan: wat we aan kennis rond armoede en cultuur verzamelen in onze groep trachten we door te geven aan de beleidsverantwoordelijken, zowel op lokaal vlak als breder – en dit samen met andere vierdewereldgroepen die hierrond actief zijn.

Zo hopen we bv. op een sterker integraal beleidsgerichte structurele aanpak van het recht op cultuur voor iedereen! Dit kan o.i. door cultuur overal voor iedereen toegankelijk te maken, te werken aan wettelijke regelingen daarrond (nu nog te sterk afhankelijk van waar je woont en soms ook of je een vereniging kent), door verder te kijken dan de financiële drempel i.v.m. cultuurdeelname en dus ook ruimte te creëren om samen met de betrokkenen te kunnen werken aan de vele andere drempels. “Toeleiding” moet meer en meer een taak van de culturele sector worden en het is essentieel dat de culturele en de welzijnssector hierrond samenwerken en middelen krijgen om dit te realiseren. Verder vinden we het belangrijk te blijven zoeken naar kanalen tot echte inspraak van alle betrokkenen in het cultuurbeleid van een stad, opdat bv. het culturaanbod meer afgestemd wordt op het leven

van mensen in armoede.
Een mooie aanzet tot dit alles is alvast het nieuwe Decreet rond Cultuurbeleid en de aanwerving van de lokale cultuurbeleidscoördinatoren.

Het zoeken naar meer mogelijkheden tot culturele deelname aan het maatschappelijk leven is ook gekoppeld aan de bredere emancipatorische doelstelling van de Vierdewereldgroep: het is belangrijk dat mensen met armoede-ervaring zelf het woord nemen en de grote lijnen van het project mee bepalen – dit is de taak van de cultuurgroep.

Tot slot...

Dat deelname aan het socio-culturele leven de levenskwaliteit verhoogt, dat men zin krijgt in cultuur en de kans krijgt àndere dingen dan miserie mee te maken, dat men langs deze weg anderen kan ontmoeten en zich, o.a. door te kunnen deelnemen aan het culturele leven, ook een stukje meer thuisvoelt in de maatschappij,... dat zijn voor ons wezenlijke doelstellingen en dààr ligt ook onze grootste motivatie om dit alles verder te laten groeien.

Maar, als de Actie Kansen kon groeien tot wat ze op dit moment is, is ook het volgende alvast duidelijk: zoiets kan je niet alleen, niet alleen als persoon die in armoede leeft, niet alleen als geëngageerde medestander, niet alleen als culturele organisatie, ook niet alleen als overheid... Je kan het alleen **SAMEN**: vertrekkend vanuit wat mensen in armoede ervaren en verlangen, zoekend naar partners, die elk op hun manier, hun eigen specifieke steentje bijdragen tot de realisatie van het geheel. Daarom willen we hier ook graag hulde brengen aan al die mensen, die zich in de voorbije jaren op een of andere manier mee geëngageerd hebben in deze strijd voor het recht op cultuur voor iedereen... bedankt!

En we hopen dat eens onze strijd gestreden mag zijn!

Joke Steenhoudt,
vanuit de Vierdewereldgroep "Mensen voor
Mensen" – Aalst

Armoede

Ik ben een vrouw van middelbare leeftijd en leef met 3 kinderen van een werkloosheidsuitkering. We huren een woning van 420 euro (bijna 17.000 BEF). We trachten het heel zuinig te doen, maar toch... het leven is duur!

De deurwaarders ken ik als de besten, zij zijn de enigen die nog aanbellen. Als ik ergens uitleg vraag, heb ik vaak het gevoel dat mijn vraag niet goed begrepen wordt.

Overal word ik overrompeld met papieren en voor mij zijn die chinees, alleen weet ik dat ik ze niet verliezen mag.

Toch hoop ik dat ik op een dag in een sociale woning wonen mag, dat mijn kinderen wél kunnen studeren en dat zij zullen kunnen waar ik nog niet in slaag: de armoedecirkel doorbreken!"

Ben jij ook geraakt als je dit leest?

Vind je dit ook onrechtvaardig en wil je er iets aan doen?

Dan ben je een medestander in onze strijd!

Vanuit onze Werkgroep Stop de Armoede (een samenwerking van verschillende mensen en verenigingen, waaronder ook het Priester Daensfonds, allen actief rond armoedebestrijding), zeggen wij:

ARMOEDE is een ONRECHT!

**Zolang er nog mensen in armoede leven,
kan niemand van ons zeggen
dat het goed gaat in onze samenleving!**

ARMOEDE is UITSLUITING,

het is méér dan een laag inkomen hebben!

Het heeft te maken met:

- eenzaamheid en isolement
- kleine schuld die grote schuld wordt
- werk zoeken en niet vinden
- veel verhuizen en vaak geen betaalbare woning vinden
- niet dezelfde scholingskansen krijgen als anderen
- je rechten en plichten niet voldoende kennen
- je altijd en overal moeten bewijzen
- op muren van vooroordelen en onbegrip botsen en je niet kunnen "weten" tegen anderen die het altijd beter weten
- tóch altijd weer, ondanks alles, je krachten bundelen en de moed niet opgeven!

Het is gemakkelijk om een beschuldigende vinger uit te steken naar de persoon die of het gezin dat in armoede leeft, maar... **niemand Kiest ervoor** om in armoede te leven, het is vaak zelfs al een gegeven vóór je geboren bent!

Het heeft echter vooral te maken met **het uitblijven van belangrijke politieke keuzes** op beleidsniveau!

Armoede is **NIET HET PROBLEEM VAN MENSEN IN ARMOEDE ALLEEN,**

We kunnen er alleen **SAMEN** iets aan doen!

Dit manifest is daarom **een OPROEP** tot:

Het op gang brengen van een DIALOOG samen met mensen die in armoede leven, medestanders, welzijnswerkers en beleidsmensen, zodat allen die hiermee echt begaan zijn, een visie en een actieplan kunnen uitwerken. Alleen zo is het mogelijk dat de vele inspanningen niet in het ijle terechtkomen, dat mensen in armoede tot hun recht kunnen komen en als volwaardige mensen kunnen deelnemen aan de maatschappij!

Daarvoor is het nodig te VERTREKKEN VAN DE ERVARINGEN van mensen die armoede meemaken en de problemen die zij aangeven au sérieux te nemen.

Het is OP DÉZE MANIER dat we willen werken rond solidariteit en eenzaamheid, schulden en kredieten, politiek en inspraak, scholing en opleiding, werkgelegenheid en vervangingsinkomens, rechten en plichten, wonen en leven.

Concreet willen we met dit manifest **EEN AANZET GEVEN TOT ECHT HAALBARE, VOELBARE EN BLIJVENDE VERBETERINGEN** en houdt het een oproep in tot:

- *partnerschap met de mensen die in armoede leven*, op basis van gelijkwaardigheid en dialoog in functie van effectievere armoedebestrijding en betere dienstverlening. Daartoe doen wij één concreet voorstel. Een voorstel dat snel kan gerealiseerd worden, niet veel kost en toch heel veel effect zou hebben:

Wij stellen voor om in Aalst aan de hulpverleners, ambtenaren en beleidsmensen *een vorming* aan te bieden *over armoede*. Het unieke hierbij zou zijn om dit met rechtstreekse medewerking van armen zelf te doen. De ervaringen van de mensen die armoede aan de lijve ondervinden kunnen zo leiden tot betere inzichten wat de armoedebestrijding zal bevorderen.

Vele mensen die in armoede leven zijn bereid om deze inspanning te doen.

- *een volgehouden, krachtig sociaal woonbeleid* in Aalst, met vier grote aandachtspunten:
 1. het recht op juiste en volledige informatie over deze ingewikkelde materie;
 2. het recht op redelijke prijs-kwaliteit-verhoudingen;
 3. een voldoende aanbod aan sociale woningen;
 4. schrijnende situaties, zoals mensen met een leefloon die geen woning kunnen huren als het OCMW de borg voorschiet, moeten verholpen.

Waarom?

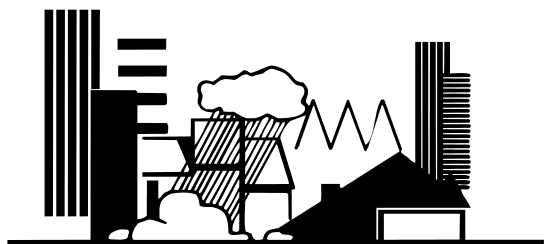
Vele armen zijn niet op de hoogte van sociale maatregelen die er reeds zijn. Zij hebben het recht hun rechten te kennen.

De huurprijzen swingen de pan uit. Zelfs een krot kost veel geld. Het recht op wonen is voor velen helaas het recht op een veel te lange wachtlijst.

Dit manifest is voor alles **een uitdrukkelijke oproep tot DIALOOG**. Wij hopen op een “sneeuwbaaleffect” waarbij zoveel mogelijk bewegingen, verenigingen tot op beleidsniveau tot dialoog komen met de mensen die in armoede leven. Wij hopen dat er een échte samenwerking tot stand komt, zodat we samen wegen banen om armoede te verminderen, te stoppen, op te heffen!

De Werkgroep Stop de Armoede Aalst,
solidair netwerk van armen, medestanders en organisaties begaan met armoedebestrijding

BOUWBEDRIJF VAN HERREWEGHE

*FAMILIAAL GESTRUCTUREERD BOUWBEDRIJF
MET EEN JARENLANGE ERVARING*

*Honderden referenties
nieuwbouw, appartementsbouw,
industriebouw, openbare werken*

Verbrandhofstraat 34
9300 AALST
(053) 77 18 12

VHW ISOLATIE

- ! erkend dealer meest kwalitatieve isolatieproducten
- ! alle producten op voorraad
- ! gratis vrijblijvende prijsoffertes
- ! eigen studiedienst voor berekening van isolatie
- ! nieuw in ons gamma, plaatsen isolerende chappe
- ! speciale kortingen voor doe-het-zelvers

Voor inlichtingen
VHW ISOLATIE
Verbrandhofstraat 34
9300 AALST
tel (053) 77 18 12
fax (053) 77 12 20

Uit sympathie

BACCARA DROOGKUIS

Geraardsbergsestraat 100 - 9300 Aalst

Tel.: 053 / 21 34 31

Vlaams Neutraal Ziekenfonds

UW VRIJHEID, UW ZEKERHEID

Kies in alle vrijheid, **maar** mét een geweten
voor een professioneel **maar** ongebonden ziekenfonds

VRAAG VRIJBLIJVEND EEN INFORMATIEPAKKET

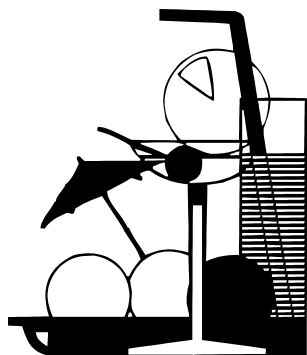
BEL GRATIS % 0800 - 9 - 4361

Admin. Zetel: Statieplein 12 - 9300 Aalst

TAVERNE - RESTAURANT

't Land van Nijem

Grote Markt 4 - 9300 Aalst
Tel.: 053 / 77 49 85

Weekdagen vanaf 11 u.
Zaterdag vanaf 10 u.
Zon- en feestdagen vanaf 11 u. 30
De keuken is doorlopend open vanaf 11 u.30

Voor vergaderingen, reünies en etentjes is er op de 1ste verdieping een zaal ter beschikking

Estaminet Den babbelaer

waar gezellig keuvelen
een kunst is

TAPAS VARIADAS Spaanse Wijnen

Bourgondische sfeer
met een zuiders tintje

Klapstraat 3 - 9300 Aalst
Tel.: 053 / 77 58 96

Dagelijks open vanaf 16 u.
Zondag en feestdagen gesloten

Beschermende leden

Pieter Amerijckx, Gent
Stephan Beeckman, Aalst
Christelijke Mutualiteit, Aalst
Jos Cnops, Erps-Kwerps
D.A.V.S., Aalst
Tony Derde, Aalst
Willy De Turck, Leuven
Wilfried Dhondt, Ninove
Mark Gabriëls, Dilbeek

Rob Librecht, Vlierzele
Wivina Pauwels, Aalst
Jerome Sallet, Aalst
Geert Sonck, Axel (NL)
Herwig Sonck, Denderleeuw
Stichting Emiel Van de Gucht, Sint-Lambrechts-
Woluwe
Roger Van der Cammen, Mol
Piet Van Eckhaut, Gent

De betere specialist voor onderhoud en reiniging in de industrie, scholen, horeca, brandweer, federale politie, voedingsindustrie, garages, landbouw, veeteelt, gemeente- en stadsbesturen, sporthallen, fitness-centra, rustoorden en ziekenhuizen

Stephan Beeckman
Parklaan, 165 - 9300 Aalst
GSM (0476)51 22 82

Geraardsbergsestraat 76-78
9300 Aalst
Tel.: 053 / 78 57 32

Sint-Annalaan 103
9300 Aalst
Tel.: 053 / 71 02 08

